

De echo van pijn

Zijn spreekkamer hangt vol met kaarten in alle maten en kleuren. Ze zijn allemaal van patiënten die al langere tijd met pijn rondliepen en daarvan af werden geholpen door radioloog Hendrik Avenarius. Hij werkte twintig jaar in het ziekenhuis in Winterswijk, tot zijn pensionering.

door Gertia Bredewoud
foto's Wouter Borre

Nu is de radioloog al 76, maar hij gaat met onverminderd enthousiasme verder in zijn musculoskeletale echografiepraktijk in Almelo. Daar richt hij zich op het vinden van de oorzaak en het bestrijden van chronische pijnklachten. „Het is zo zonde dat patiënten na een lange zoektocht langs allerlei dokters en specialisten vaak te horen krijgen dat er niets aan hun pijn te doen is en dat ze er maar mee moeten leren leven. Want er is wel iets aan te doen!” Avenarius spoort door middel van echografie onregelmatigheden op in de zogenaamde weke delen van het lichaam. Dat zijn bijvoorbeeld spieren, pezen en gewrichtsbanden. Die weefselbeschadigingen kunnen zijn ontstaan door een val, een klap of overbelasting en soms jarenlang veel pijn veroorzaken. Op röntgenfoto's, ct- en mri-scans blijven ze onopgemerkt. Op echo's zijn ze wel te zien. Die kunnen onder meer worden gemaakt van

rug, nek, onderrug, bil en buikwand. Avenarius en zijn team onderzoeken ongeveer dertig patiënten per dag. „Veel patiënten komen hier door mond-tot-mondreclame en hebben al jarenlang klachten. De meesten kan ik helpen, soms in samenwerking met een orthopeed.” Op de plek waar Avenarius met zijn echo-apparaat iets vindt wat niet in orde is, plaatst hij een injectie. „Zo kunnen we exact op de juiste plaats en zeer gecontroleerd met een minimale dosis een maximaal resultaat bereiken.” De naald is deels gevuld met een verdovingsvloeistof en

deels met een soort ontstekingsremmer. De radioloog: „Dat geneesmiddel moet uiteindelijk zorgen voor het herstel. De werkingsduur is ongeveer twee tot drie weken. In de meeste gevallen treedt er in de eerste week na de injectie verbetering op. Die kan doorzetten zolang het middel werkt. Na twee à drie weken kan de pijn weer enigszins terugkomen. Dat is een normaal verloop. Bij de controle na vijf weken, wordt het resultaat beoordeeld en gekeken of er nieuwe injecties nodig zijn. Dat is vaak wel het geval. Over het algemeen lukt het om alle patiënten pijnvrij te krijgen.” ◀

Voor informatie:
www.echografiepraktijk.nl,
of tel. 0546-451 230

‘Ik sliep dag en nacht’

Vera Hoesté (54) uit Bentelo kwam in een rolstoel binnen bij Avenarius. Ze vreesde een toekomst met hulpmiddelen als die rolstoel en een scootmobiel. Maar na meerdere behandelingen kan ze weer kleine stukjes lopen. Elke keer een stukje makkelijker en verder. Ook krijgt ze steeds meer energie. Ze heeft het schilderen weer een beetje opgepakt en slikt niet langer dagelijks zes ibuprofenpillen van 600 milligram.

Vanaf 2008 lag de Bentelose twee jaar lang in bed. „Ik sliep dag en nacht.” Ze kon soms net de energie bij elkaar schrapen om eten te koken of de tafel af te ruimen, maar daarna sleepte ze zich meteen weer naar bed. Moeilijk voor haar zelf, maar ze vond het vooral erg voor haar dochtertje dat nu 13 is. De ellende begon toen ze werd aangerezen. Zij zat in

haar auto en stond stil op dat moment. De diagnose was een whiplash. Zij volgde de therapie ‘De pijn de baas’ bij Het Roessingh, maar de klachten en de vermoeidheid bleven. Uiteindelijk bleek dat ze borstkanker had. Een borst werd geamputeerd en lymfeklieren werden uit voorzorg verwijderd. De pijn en de vermoeidheid bleven echter en de boerderij werd aangepast. Alles gelijkvloers, zodat Vera minder moeite had zich thuis te verplaatsen.

Vorig jaar zomer kwam ze bij Avenarius. Via via had ze over zijn praktijk gehoord en ze dacht: ik probeer het gewoon. De radioloog stelde vast dat de klachten van Hoesté te wijten waren aan verschrompelde spieren in haar benen, armen, schouders en rug. „Waarschijnlijk kan ik u helpen”, zei hij. Inmiddels is de Bentelose ruim een halfjaar en vele behandelin-

gen verder en gaat ze zien-derogen vooruit. „Na elk bezoek merk ik het resultaat. Het gaat steeds beter en ik heb absoluut meer energie.”

Haar dagen zien er tegenwoordig heel anders uit. „s Ochtends blijf ik wat langer liggen. Mijn man helpt onze dochter naar school. Daarna ga ik uit bed en rustig wat dingen doen. Ik heb weer vertrouwen in mijn toekomst.”

‘Ik had niets te verliezen’

Na ruim vijftien jaar lang elke dag met heftige pijn te hebben geleefd, kan Henny Veneman (46) uit Wierden haar geluk niet op. „Ik ben bijna pijnvrij!” In oktober kwam ze bij dokter Avenarius terecht. „Ik had niets te verliezen. Ik was al bij veel artsen geweest en zij konden mij geen van allen helpen, dus was ik best sceptisch.” De Wierdense kreeg na een lange zoektocht langs verschillende specialisten de diagnoses bekkeninstabiliteit en hypermobiliteit. Ze werkte in de thuiszorg en op een dag eind 1996 vertilde ze zich. Vanaf dat moment begon de pijn. Ze dacht zelf aan een hernia. De pijn werd steeds erger tot ze bijna niet meer kon lopen. Werken ging niet meer, ook niet met de nodige aanpassingen. In 2002 werd ze omgeschoold tot woonbegeleider van ouderen. Ook was ze een jaar lang in behandeling bij Het Roessingh. Maar de

pijn bleef. Het was een constant gevecht. Niet alleen om te leren leven met de altijd aanwezige klachten, maar ook om de kleine hoeveelheid energie die er was te doseren. „Pijn kost veel energie, dus ik kon sommige dingen gewoon niet meer. Mensen zien dat niet aan je en ik kwam dan ook veel onbegrip en weerstand tegen.” Henny Veneman is vier keer bij Avenarius geweest en kreeg injecties in haar rug, bil en been. De radioloog kwam met een totaal andere diagnose: een iets te hoge aanhechting van de spieren die de rug en bil met elkaar verbinden. Daardoor ontstaat er eerder druk op de spieren. „Ik had altijd pijn in mijn rug en been.” Het leven van de Wierdense ziet er nu compleet anders uit. Ze kan bijna alles weer, maar haar geest moet daar nog aan wennen. Al die jaren was ze immers gewend rekening te houden met de pijn en het gebrek aan energie. „Ik leef veel minder

krampachtig en heb mijn levenslust terug. Ik wil het wel van de daken schreeuwen!” Boos is ze niet om die jaren vol pijn en de weerstand en het onbegrip dat ze keer op keer het hoofd moest bieden. „Dat is zonde van mijn tijd en energie. Moeilijk is wel dat ik bepaalde dingen moest laten en keuzes moest maken. Zo hebben mijn man en ik besloten geen kinderen te krijgen. Dat is verdrietig omdat het achteraf niet nodig was geweest.”